

Arrest

nr. 289 673 van 31 mei 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT
Rue Mont Saint-Martin 22
4000 LUIK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 9 mei 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BOTTIN, die *loco* advocaten D. ADRIEN en F. LAURENT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 2 maart 2023 een verzoek tot internationale bescherming in in België.

1.2. Vingerafdrukkeonderzoek leert dat verzoekende partij reeds op 8 februari 2023 een verzoek tot internationale bescherming indiende in Kroatië.

1.3. Op 14 maart 2023 verzoeken de Belgische autoriteiten de Kroatische autoriteiten verzoekende partij terug te nemen. Op 28 maart 2023 stemmen de Kroatische autoriteiten in met de terugname van verzoekende partij.

1.4. Op 9 mei 2023 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, ter kennis gebracht op 17 mei 2023, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: M. (..)

voornaam: M. (..)

geboortedatum: X

geboorteplaats: Shahr Zayeda

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M., M. (..), verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan is, diende op 02.03.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij een kopie van zijn Taskira voor met referentienummer 12216467 afgegeven op 07.03.1396 door het Ministerie van Binnenlandse Zaken in Ghazni, Afghanistan.

De betrokkene verklaarde bij de aanmelding aan onze diensten dat hij 16 jaar oud was (administratieve geboortedatum = 23.03.2007), wat impliceert dat hij als niet-begeleide minderjarige het land binnenkwam en dat zijn verzoek om internationale bescherming in deze hoedanigheid moet worden behandeld. Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken twijfelde aan de leeftijd van de betrokkene, werd op 06.03.2023 overeenkomstig artikel 34 van Verordening 604/2013 een informatieverzoek naar de Kroatische autoriteiten gestuurd. Op 28.03.2023 lichtten de Kroatische instanties ons in dat de betrokkene geregistreerd is als M., M. (..), geboren op 03.01.2005 in Afghanistan, wat maakt dat hij als meerderjarige gekend is. Op 06.03.2023 liet dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), waaruit bleek dat de werkelijke leeftijd van de betrokkene werd geschat op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. De gecorrigeerde geboortedatum is nu vastgesteld op 01.01.2004, wat maakt dat de betrokkene zal worden beschouwd als meerderjarig.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië op 08.02.2023.

De betrokkene werd gehoord op 20.04.2023. De betrokkene stelt ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij stelt een tante en neef langs moederszijde te hebben, die in Brussel verblijven. De betrokkene stelt dat zijn tante de Belgische nationaliteit heeft en dat zijn neef in de asielprocedure zit. Verder stelt de betrokkene een neef langs vaderszijde te hebben die in Duitsland in procedure is.

De betrokkene stelt uit Afghanistan vertrokken te zijn op 19.08.2021 of 20.08.2021 wegens problemen met de Taliban. Hij reisde naar Iran waar hij 10 à 11 maanden in Mahmoud Abbad, Isfahan verbleef. Hij vertrok in juli 2022 naar Turkije en verbleef er 5 maanden in Istanbul. In Turkije besloot hij naar België te reizen. In december 2022 verliet hij Turkije en reisde hij door Bulgarije naar Servië. Hij verbleef er ongeveer 25 dagen in een opvangkamp en reisde in januari 2023 naar Bosnië. In Bosnië raakte hij gewond aan zijn voet en wachtte er tot het genezen was. Na ongeveer 2 maanden reisde hij naar Kroatië. Hij werd er op 08.02.2023 tegengehouden en zijn vingerafdrukken werden geregistreerd. Hij stelt er 2 dagen geweest te zijn en nadien met de trein door Slovenië, Italië naar Zwitserland gereisd te zijn. In Zwitserland verbleef hij ongeveer 2 weken in een opvangcentrum. In februari 2023 reisde hij verder naar Frankrijk. Op 01.03.2023 verliet hij Frankrijk en arriveerde in België. De betrokkene diende op 02.03.2023 een verzoek om internationale bescherming in. De betrokkene stelt in Kroatië gearresteerd te zijn en verplicht te zijn om zijn vingerafdrukken te geven. Daarnaast stelt hij er geen asiel aangevraagd te hebben.

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Kroatië werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

In het antwoord op het informatieverzoek dat de Kroatische instanties stuurden op 20.04.2023 stellen ze dat de betrokkene de intentie om een verzoek om internationale bescherming in Kroatië te doen, uitdrukte op 08.02.2023 en dat hij het opvangcentrum verliet vóór zijn persoonlijk gehoor. Ze stellen dat hij geen officieel verzoek om internationale bescherming deed.

De betrokkene ontkent dat hij internationale bescherming vroeg in Kroatië. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Kroatië.

We wensen te verwijzen naar het rapport over asiel en internationale bescherming in Kroatië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database - National Country Report - Croatia", last update 22.04.2022, verder het AIDA-rapport genoemd, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia> een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Het AIDA rapport stelt de verzoeker vanaf het uitdrukken van de intentie om een verzoek om internationale bescherming te doen, toegang heeft tot opvang en dat politieagenten of ambtenaren van het Opvangcentrum voor Verzoekers om Internationale Bescherming de vingerafdrukken zullen nemen en een foto van hem of haar zullen nemen, zijn of haar identiteit zullen vaststellen, hoe hij of zij de Republiek van Kroatië binnenkwam, de reisroute van het herkomstland tot de Republiek van Kroatië, en persoonlijke omstandigheden van belang voor het bepalen voor speciale opvang- en procedurele garanties (AIDA rapport p. 22).

Volgens het Ministerie van Binnenlandse Zaken zijn er veranderingen in de praktijk in relatie tot beslissing van het Europees Hof van Justitie in de zaak C670/16 Mengesteab. Autoriteiten passen de Dublin procedure toe voor dat het verzoek om internationale bescherming gedaan is, d.w.z. vanaf de registratie van de intentie om een verzoek te doen. De deadline van 3 maanden voor een "take charge" en van 2 maanden voor een "take back" start te lopen vanaf het moment dat de notificatie van registratie van intentie om een verzoek om internationale bescherming ontvangen wordt bij het politiestation, en niet vanaf het moment dat het verzoek gedaan is (AIDA rapport p. 49). Om deze reden heeft het Eurodac-resultaat een "HIT 1" en is Kroatië verantwoordelijk.

Indien de betrokkene zou stellen dat hij verplicht werd om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Kroatië, ondanks het feit dat hij het niet van plan was om dit te doen, omdat hij anders Kroatië en Europa niet mocht binnen reizen, benadrukken we dat betrokkene wel de keuze had om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Kroatië en dat, indien hij geen verzoek in Kroatië wou indienen, de mogelijkheid had om het grondgebied van Kroatië weer te verlaten. Daarnaast merken we tevens op dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Op 14.03.2023 werden de Kroatische instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 28.03.2023 stemden ze in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Franjo Tuđman, Zagreb van maandag tot en met donderdag van 8u tot 14u of op vrijdag van 8u tot 12u.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Kroatische instanties stemden toe de betrokkene terug te nemen met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Artikel 20(5) heeft betrekking op een situatie van de (impliciete) intrekking van het in een andere lidstaat ingediende verzoek tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of mogelijk zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Kroatië.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non- refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan bijgevolg van worden uitgaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of

hij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die zijn verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelt dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat zijn tante en neef hier wonen. Hij verzet zich tegen een overdracht naar Kroatië omdat de politie vluchtelingen daar echt verschrikkelijk behandelt. Hij stelt dat de Kroatische instanties hem niets hebben gevraagd, maar hem wel hebben gedwongen om zijn vingerafdrukken te geven. Hij stelt er geslagen te zijn door de politie. Hij stelt tevens dat het nooit zijn bedoeling was om in Kroatië te blijven en dat hij in Turkije beslist had om naar België te gaan omdat hij er familie heeft.

De betrokkene stelt dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat zijn tante en neef hier wonen. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Kroatië verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Kroatië België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn meerderjarige broer bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. “kind, broer, zus of ouder”. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

We merken op dat de tussen de betrokkene en zijn neef en tante bestaande relatie, niet onder de bepalingen vallen van bovenstaande artikels, cfr. “kind, broer, zus of ouder”. Wat betreft de verklaringen dat zijn tante erkend zou zijn als vluchteling in België (DVZ, vraag 21) dient te worden opgemerkt dat betrokkene ongehuwd en meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van zijn tante, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande en rekening houdende met het expliciete terugnameakkoord van de Kroatische autoriteiten is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Hij stelt tevens dat het nooit zijn bedoeling was om in Kroatië te blijven en dat hij in Turkije beslist had om naar België te gaan omdat hij er familie heeft. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene België voorop stelde als doel, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Kroatië. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De betrokkene verzet zich tegen een overdracht naar Kroatië omdat de politie vluchtelingen daar volgens hem echt verschrikkelijk behandelt. Hij stelt dat de Kroatische instanties hem niets hebben gevraagd, maar hem wel hebben gedwongen om zijn vingerafdrukken te geven. Hij stelt er geslagen te zijn door de politie. Betrokkene stelde tijdens zijn gehoor dat hij in totaal ongeveer 2 dagen reisde door Kroatië.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij niet voldoende werd geïnformeerd over zijn asielprocedure in Kroatië, dat hij verplicht zou worden om asiel aan te vragen in Kroatië en dat zijn vingerafdrukken onder dwang werden genomen merken we op dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij in Kroatië niet voldoende werd geïnformeerd over zijn asielprocedure benadrukken we dan ook er op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan van worden uitgegaan dat Kroatië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen

tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Betreffende een overdracht naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde de betrokkene dat hij geslagen werd door de politie. We wensen op te merken dat betrokkene deze verklaring niet verder aanduidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Gezien het feit dat de betrokkene de vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven alsook gezien het feit dat de betrokkene slechts 2 dagen in Kroatië was, denken we te mogen besluiten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. De betrokkene verklaarde zelf dat hij zijn vingerafdrukken niet wilde geven en als doel had naar België te reizen. Hij stelt dat hij gedwongen werd wat tevens ook aantoonst dat de betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Kroatische instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene ngo's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens sinds begin 2017 (pagina 22). Vooral aan de grens met Servië gebeuren er zeer vaak pushbacks (pagina 24). Toch wensen we in dit verband te benadrukken dat het rapport eveneens aantoonst dat deze elementen, alsook meldingen van verscheidene incidenten betreffende geweld aan de grensovergangen, geleid hebben tot een nieuwe monitoringmissie van het UNHCR die in de loop van 2018 opgericht werd (pagina 26).

Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the

Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Indien de betrokkene na overdracht geen internationale bescherming wenst te vragen in Kroatië zal een proces ter verwijdering worden ingezet in overeenstemming met de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn en de Kroatische regelgeving ('In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law').

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

Daarnaast stelt het AIDA-rapport dat personen, die in kader van Verordening 604/2013 worden overgedragen, geen obstakels ondervinden toegang te krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 52, "Applicants who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia"). Daarbij stelt het AIDA-rapport dat deze personen geen moeilijkheden ondervinden bij de toegang tot het opvangsysteem en de materiële opvangvoorzieningen (pagina 52, "According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions").

Verder toont het geactualiseerde AIDA-rapport over Kroatië aan dat verzoekers om internationale bescherming recht hebben op opvang zodra de intentie wordt uitgesproken om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, tenzij in geval van een volgend verzoek (pagina 79). Daarenboven is financiële hulp ook onderdeel van de materiële opvangvoorziening. Tot slot werden er geen omstandigheden geïdentificeerd van verzoekers om internationale bescherming of vluchtelingen die geen toegang hebben tot de opvangvoorzieningen omwille van een tekort aan plaatsen (pagina 84). Voorts wordt er geen melding gemaakt van zodanig structurele en systematische tekortkomingen in de opvangvoorzieningen in Kroatië die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

De betrokkene stelt en goede gezondheid te hebben en maakt geen gewag van medische problemen. Hij legt geen elementen neer die aangeven dat hij in Kroatië niet de nodige zorg zal ontvangen, alsook legde hij geen elementen neer die een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder wensen we dan ook te beklemtonen dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU. Zo verwijzen we in dit verband naar rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Het AIDA-rapport meldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië wettelijk wordt gegarandeerd (pagina 91). Echter stelt het rapport dat er zich in de praktijk problemen kunnen voordoen met betrekking tot toegang tot de gezondheidszorg. Er wordt echter ook vermeld dat er tevens bijkomende gezondheidszorg wordt aangeboden door verscheidene organisaties en ngo's, die bijvoorbeeld in psychologische ondersteuning voorzien. (pagina 93-94). Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina ("Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina", pagina 92).

Het AIDA-rapport stelt dat in 2021 'Médecins du Monde' psychologische bijstand verleende aan verzoekers in Kroatië ('Psychological counselling and support was provided by MDM during 2021', pagina 95) en dat een 3 keer maand een psychiater aanwezig is in het opvangcentrum van Zagreb. We benadrukken dat in het rapport tevens wordt gemeld dat 'Médecins du Monde' stelt dat de organisatie van behandeling van mentale problemen goed loopt mede dankzij een goede samenwerking met Kroatische instellingen en het Instituut voor Kind en Adolescent Psychiatrie en Psychotherapie van het Universitair Ziekenhuis van Zagreb en dat tolken worden voorzien ('MDM reported that the organisation of preventive and treatment interventions related to the mental health of applicants for international protection is working well thanks to the established and improved interdisciplinary cooperation of MDM – BELGIQUE with a general practitioner, psychologist and psychiatrist, as well as due to referrals to psychiatric hospitals, Institute for Child and Adolescent Psychiatry and Psychotherapy of the University Hospital Centre Zagreb and the Child and Youth Protection Center of the City of Zagreb, which are supported by interpreters and MDM staff as needed', pagina's 95 en 96).

De lezing van dit rapport leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau is als in België. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Kroatische autoriteiten worden minstens 10 dagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Kroatische autoriteiten (4).

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

Brussel, 09.05.2023 De gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad wijst er verder op dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat de vordering hoogdringend is aangezien zij opgesloten is met het oog op verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2. Verzoekende partij zet haar middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009, van artikelen 3.2, en 17, van Verordening (eu) nr. 604/2013 van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking), van artikelen 39/82, 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verwerende partij beschouwt dat België niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van Meneer M.(..) is.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hier op antwoorden op pertinente wijze zodat verzoeker de redenering en de draag wijde van de akte kan begrijpen: “que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d’un recours et, à la juridiction compétente, d’exercer son contrôle à ce sujet” (CCE n°100 300 van 29 maart 2013), en ook “en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle” (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013). De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, “la motivation doit être adéquate et le contrôle s’étend à cette adéquation, c’est-à-dire l’exactitude, l’admissibilité et les pertinence des motifs” (RvS, 25 avril 2002, n°105.385).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt om schreven : “veiller avant d’arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l’espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et

entière connaissance de cause" (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; "[procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision" (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; "rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir" (RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970) ; "le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce" (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Artikel 17.1, eerste lid van de Dublin III-Verordening luidt als volgt: "1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht."

Volgens het artikel 51/5, §2, van de Vreemdelingenwet van 1980: "Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet."

Volgens het artikel 39/82 §4 lid 4 van de Vreemdelingenwet: "De Kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

Krachtens artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling slachtoffer zou kunnen zijn worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (EHRM, M.S.S. / België en Griekenland van 21 januari 2011 (n°30696/09), §343).

Volgens artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie:

« Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ».

Volgens het artikel 3.2 §2 van de Dublin III-Verordening: "Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen".

De Dublin-verordening is aangenomen op het uitgangspunt dat alle EU-lidstaten internationale normen en grondrechten respecteren, daar onder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna het EVRM) en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg werd ook aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

Toch oordeelde het Europese Hof van de Rechten van de Mens (hierna het EHRM) dat er niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in bepaalde lidstaten grote moeilijkheden kan ondervinden die strijdig zijn met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het EU- Handvest). Ook volgens het Hof mogen de andere lidstaten geen asielzoekers overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepaling van de Dublin- Verordening indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures, onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in dit lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker in geval van overdracht naar dit lidstaat daar een risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het EU- Handvest. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die overgedrachte lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de asielzoeker.

In de bestreden beslissing, beslist de tegenpartij dat Kroatië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. Ze beweert dat er geen aanleiding zou bestaan om van de verordening 604/2013 af te wijken.

Ten eerste heeft verzoeker tijdens zijn Dublin-interview verklaard dat hij niet naar Kroatië wilde terugkeren vanwege het geweld dat hij daar had ondergaan. Hij verklaarde dat hij was gedwongen zijn vingerafdrukken af te staan en dat de politie geweld had gebruikt. Gezien de bijzonder korte duur van het Dublin-interview kon verzoeker echter niet nader ingaan op het geweld dat hij had ondergaan. Gezien ook de korte tijd tussen dit onderhoud en de kennisgeving van bijlage 26quater, kon verzoeker in België geen medische follow-up krijgen om het geleden geweld te bevestigen.

Volgens de verwerende partij werd niet aannemelijk gemaakt dat Meneer M. (...) voor overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In de bestreden beslissing kunnen we lezen: "We wensen op te merken dat betrokkene deze verklaring niet verder aanduidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. (...) denken we te mogen besluiten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie (...). De betrokkene verklaard zelf dat hij zijn vingerafdrukken niet wilde geven en als doel had naar België te reizen. Hij stelt dat hij gedwongen werd wat tevens aantoonde dat de betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn" (stuk 1, pp. 2-3).

Met deze redenering lijkt de wederpartij dus enerzijds toe te geven dat verzoeker tijdens grenscontroles inderdaad het slachtoffer is geworden van politiegeweld. Anderzijds geeft zij aan dat dit geweld "legitiem" was en te wijten was aan verzoekers eigen houding.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad, moet de tegenpartij een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Kroatië uitvoeren (RVV, 30 januari 2015, n°137.196 - Newletters EDEM januari 2015; RVV, 16 juni 2015, n°147 792). Uit de motivering van het besluit blijkt echter dat de wederpartij geen rekening heeft gehouden met alle informatie over politiegeweld tegen verzoekers om internationale bescherming in Kroatië.

Aan de ene kant geeft de wederpartij het bestaan toe van een hoge mate van geweld in Kroatië: "Het HAIDA-rapport vermeldt dat verscheidene ngo's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de Grens (...). Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekend dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt (...)" (stuk 1, p. 5).

Aan de andere kant wordt in verschillende rapporten melding gemaakt van geweld aan de grens. In het verslag van de Zwitserse Organisatie voor Vluchtelingen (OSAR) wordt bijvoorbeeld geconstateerd dat geweld aan de grenzen wijdverbreid is en dat het voor asielzoekers onmogelijk is om via nationale rechtsmiddelen schadevergoeding te verkrijgen:

"Dans les procédures Dublin, la violence infligée par les autorités des États Dublin concernés est régulièrement évoquée. Cela est particulièrement frappant en ce qui concerne la Bulgarie et la Croatie. L'usage de la force par la police dans ces États est attesté de plusieurs manières et n'est pas contesté. Lorsqu'une personne est confrontée à la violence physique des autorités de poursuite pénale et que cette violence n'est pas absolument nécessaire en raison du comportement de la personne concernée, cela est considéré, selon la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'Homme (CourEDH), comme une atteinte à la dignité humaine et en principe comme une violation de l'art. 3 Convention européenne des droits de l'homme (CEDH). (p. 4)

Les refoulements ne sont pas nécessairement effectués avec l'usage de la force par la police, même s'ils se recoupent fréquemment. La grande majorité des refoulements est effectuée avec usage de la force. Présentement, l'accent sera mis sur les allégations concrètes de violences physiques par la police. Celles-ci n'ont pas nécessairement lieu que dans le cadre des refoulements. ...

En 2021, un groupe de journalistes 12 est parvenu pour la première fois à filmer secrètement la violence et la brutalité infligées par les unités spéciales de l'État à l'encontre des requérant-e-s d'asile et à ainsi documenter sans aucun doute des faits et des crimes déjà connus. Des recherches approfondies menées sur plusieurs mois ont révélé que les groupes de casseurs étaient des policiers croates. (p. 6)

Le Tribunal y a vu au moins une indication selon laquelle même en cas de transfert vers la Croatie, il n'est pas toujours possible de déposer une demande d'asile. Depuis l'arrêt de référence de 2015/4, les indices de violation du droit international public en Croatie se sont encore accentués. La jurisprudence du TAF concernant la Croatie est fluctuante. Dans les procédures d'admission (take charge), le SEM doit, selon la jurisprudence du TAF, clarifier de manière approfondie l'accès à la procédure. Le Tribunal ne conteste pas qu'il existe des doutes quant au respect du droit international par la Croatie. (p. 17)

En cas de recours à la force par les autorités étatiques à l'encontre de personnes en quête de protection en situation de vulnérabilité, il faut partir du principe qu'il y a violation de l'art. 3 CEDH au vu de la jurisprudence de la CourEDH. Il s'agit ici d'une violation du droit international impératif. [...] Ensuite, il importe de savoir si l'État en question dispose d'une procédure effective pour poursuivre les comportements punissables de ses fonctionnaires de police. Comme expliqué, ce n'est le cas ni en Croatie, ni en Bulgarie, les voies de droit internes n'étant pas une opinion réaliste dans ces deux pays. Les auteurs peuvent compter sur l'impunité. Les allégations de violences policières subies dans les États Dublin doivent donc être examinées de manière approfondie par le SEM et être considérées comme un indice sérieux plaçant en défaveur de la présomption de respect des obligations internationales dès lors que ces allégations sont jugées crédibles. Dans ce cas, il s'agit d'une violation du droit international impératif sous l'angle de l'art. 3 CEDH. Dans le cas d'un appareil de police qui ne respecte pas ses prescriptions de droit international public et qui ne condamne pas ce comportement fautif, on ne peut pas partir du principe que la police est volontaire et capable d'assurer la protection (p. 18)" (OSAR, "Violences policières en Bulgarie et en Croatie : conséquences pour les transferts Dublin", 13 september 2022 beschikbaar op

https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Juristische_Themenpapiere/220913_Polizeigewalt_final_FR.pdf) (stuk 3).

Om tot de bovenstaande conclusie te komen heeft de verwerende partij een gedeeltelijk het AIDA-rapport "Country Report: Croatia", update 2021, laatste update 22.04.2022 (hierna: "AIDA-rapport") gelezen, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

Volgens het verslag: "Protection Rights At Borders (PRAB) initiative, 50 which focusses on human rights violations at the EU's external and internal borders and in particular on the illegal practice of pushbacks, also reported on pushbacks from Croatia to Bosnia and Herzegovina. Following repeated allegations in previous years, the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) organised an ad hoc visit to Croatia in August 2020. Upon publication of the report at the end of 2021, the Croatian Ministry of Interior responded in 2022 the following: "During 2021, the Mol's Internal Control Department processed 13 cases related to the treatment of migrants by police officers. The actions of the Internal Control Department relate to the preliminary collection of information on events and the collection of evidence of possible disciplinary responsibility of police officers, while other investigations are conducted by specialized services - the criminal police. In connection with the above, disciplinary proceedings have been initiated against 6 police officers - against three for misconduct in the service or outside the service when the reputation of the police is severely damaged - proceedings are underway, while disciplinary proceedings against three police officers have been terminated for noncompliance, negligence, untimely or careless performance of official duties and fines were imposed on them. Criminal investigations in cases from 2021, which have been completed so far (12 cases in total), have not established facts or evidence that would indicate suspicion of committing criminal offences or misdemeanours committed to the detriment of illegal migrants by police officers. However, two procedures are in progress and the decision of competent judicial authorities is pending. (...)Forensic examination of the video demonstrated that the masked men had equipment and uniforms consistent with the Croatian police's riot control branch, called the Intervention Police. Three of the four police officers were using a so-called Tonfa, i.e. a baton that is only issued to the Intervention Police. The research team contacted six police officers who wished to remain anonymous and confirmed that "there is no official order which was officially issued by the Ministry of the Interior" (p. 25).

In een artikel van Amnesty International staat: "An investigation by the EU's independent oversight body has found that the European Commission (EC) failed to ensure that fundamental human rights were respected in EU-funded border operations by Croatian authorities since 2018. During that time, widespread abuses against migrants and asylum seekers by Croatian border guards have been documented, including people being bound, brutally beaten and tortured.

"The European Commission financed Croatia's border operations, including the salaries of border guards who are notorious for violent treatment of migrants and asylum-seekers, and yet it turned a blind eye to abuses. The Ombudsman has made it clear that the Commission must ensure that EU funds do not support operations that violate human rights" said Eve Geddie, Director of Amnesty International's EU Office.

The Ombudsman found that the fact that a mechanism for monitoring human rights in Croatia was only established in the summer of 2021, while the European Commission funded 'emergency' border control operations since 2018 created confusion and was "regrettable" (Amnesty International, "EU: Ombudsman finds Commission failed to ensure rights at Croatian border", 24 februari 2022, beschikbaar

op: <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2022/02/eu-ombudsman-finds-commission-failed-to-ensure-rights-at-croatian-border/>) (stuk 4).

Ook het Europees Comité ter voorkoming van foltering heeft in 2020 een rapport gepubliceerd over de mishandeling van mensen die de Kroatische grens oversteken: "In a report on Croatia published today,

the CPT urges the Croatian authorities to take determined action to stop migrants being ill-treated by police officers and to ensure that cases of alleged ill-treatment are investigated effectively.

The Committee carried out a rapid reaction visit to Croatia from 10 to 14 August 2020, and in particular along the border area to Bosnia and Herzegovina (BiH), to examine the treatment and safeguards afforded to migrants deprived of their liberty by the Croatian police. The CPT's delegation also looked into the procedures applied to migrants in the context of their removal from Croatia as well as the effectiveness of oversight and accountability mechanisms in cases of alleged police misconduct during such operations. A visit to the Ježevce Reception Centre for Foreigners was also carried out.

The report highlights that, for the first time since the CPT started visiting Croatia in 1998, there were manifest difficulties of cooperation. The CPT's delegation was provided with incomplete information about places where migrants may be deprived of their liberty and it was obstructed by police officers in accessing documentation necessary for the delegation to carry out the Committee's mandate.

In addition to visiting police stations in Croatia, the CPT's delegation also carried out many interviews across the Croatian border in the Una-Sana Canton of BiH, where it received numerous credible and concordant allegations of physical ill-treatment of migrants by Croatian police officers (notably members of the intervention police). The alleged ill-treatment consisted of slaps, kicks, blows with truncheons and other hard objects (e.g. butts/barrels of firearms, wooden sticks or tree branches) to various parts of the body. The alleged ill-treatment had been purportedly inflicted either at the time of the migrants' "interception" and de facto deprivation of liberty inside Croatian territory (ranging from several to fifty kilometres or more from the border) and/or at the moment of their push-back across the border with BiH. In a significant number of cases, the persons interviewed displayed recent injuries on their bodies which were assessed by the delegation's forensic medical doctors as being compatible with their allegations of having been ill-treated by Croatian police officers (by way of example, reference is made to the characteristic "tram-line" haematomas to the back of the body, highly consistent with infliction of blows from a truncheon or stick).

The report also documents several accounts of migrants being subjected to other forms of severe ill-treatment by Croatian police officers such as migrants being forced to march through the forest to the border barefoot and being thrown into the Korana river which separates Croatia from BiH with their hands still zip-locked. Some migrants also alleged being pushed back into BiH wearing only their underwear and, in some cases, even naked. A number of persons also stated that when they had been apprehended and were lying face down on the ground certain Croatian police officers had discharged their weapons into the ground close to them.

In acknowledging the significant challenges faced by the Croatian authorities in dealing with the large numbers of migrants entering the country, the CPT stresses the need for a concerted European approach. Nevertheless, despite these challenges, Croatia must meet its human rights obligations and treat migrants who enter the country through the border in a humane and dignified manner.

The findings of the CPT's delegation also show clearly that there are no effective accountability mechanisms in place to identify the perpetrators of alleged acts of ill-treatment.

There is an absence of specific guidelines from the Croatian Police Directorate on documenting diversion operations and no independent police complaints body to undertake effective investigations into such alleged acts.

As regards the establishment of an "independent border monitoring mechanism" by the Croatian authorities, the CPT sets out its minimum criteria for such mechanism to be effective and independent.

In conclusion, nonetheless the CPT wishes to pursue a constructive dialogue and meaningful cooperation with the Croatian authorities, grounded on a mature acknowledgment, including at the highest political levels, of the gravity of the practice of ill-treatment of migrants by Croatian police officers and a commitment for such ill-treatment to cease" (CoE, "Council of Europe anti-torture Committee publishes report on its 2020 ad hoc visit to Croatia", beschikbaar op: <https://www.coe.int/en/web/cpt/-/council-of-europe-anti-torture-committee-publishes-report-on-its-2020-ad-hoc-visit-to-croatia>) (stuk 5).

Uw Raad heeft de schorsing van een terugkeerbesluit naar Kroatië uitgesproken (arrest n° 281 547 du 7 december 2022) : "Certes l'intéressé ne s'est pas montré très explicite quant aux maltraitances qu'il explique avoir subies. Néanmoins, celles-ci trouvent un certain écho dans le rapport Aida cité par la partie défenderesse à l'appui de sa décision. Ce rapport renseigne en effet, notamment, que le Comité européen pour la prévention de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants (CPT) du 3 décembre 2021 a récolté de nombreuses allégations de mauvais traitements physiques infligés à des ressortissants étrangers par des agents des forces de l'ordre croates, sous forme de gifles, de coups de pied, de coups de matraque et d'autres objets durs sur diverses parties de leur corps, que ces mauvais traitements allégués ont été infligés au moment de leur interpellation à la frontière mais également à l'intérieur du territoire croate. Les allégations du requérant, quand bien même les maltraitances qu'il évoque émaneraient des agents du centre d'accueil où il a été hébergé et non d'agents des forces de l'ordre, ne sont pas dénuées de tout fondement. (...) La partie défenderesse ne pouvait en conséquence les évacuer

sans autre considération et motivation. ... S'il est exact que l'intéressé ne présente pas un profil vulnérable, il n'en demeure cependant pas moins qu'il a déclaré avoir fait l'objet de maltraitances de la part d'agents de l'état et que ses déclarations à cet égard ne sont pas, sur le vu des informations générales en possession de la partie défenderesse, dénuées de tout fondement. Ces mêmes informations faisant en outre état de risque de refoulement, même pour les dublinés. Le Conseil estime, *prima facie*, au vu de la gravité des défaillances dénoncées quand bien même elles ne seraient pas systémiques, que l'obligation d'obtenir des garanties individuelles préalablement au transfert ne saurait être réservée aux seuls cas de demandeurs de protection internationale présentant des vulnérabilités supplémentaires".

In een arrest van 13 april 2022 heeft de Raad van State van Nederland een besluit tot terugkeer naar Kroatië nietig verklaard omdat er ernstige aanwijzingen waren dat onderdanen die door Kroatië uit andere lidstaten waren overgenomen en die zich op een bepaalde afstand van de grens op het grondgebied bevonden, ook aan terugkeerprocedures waren onderworpen (Raad van Staat van Nederland, 202104072/1/V3, 13 april 2022, beschikbaar op:

<https://uitspraken.rechtspraak.nl/#!/details?id=ECLI:NL:RVS:2022:1042>) (stuk 6): "6.3. Gelet op de door de vreemdeling ingeroepen rapporten over de pushbacks in Kroatië, zoals beschreven onder 3.1. en volgende van deze uitspraak, moet worden geoordeeld dat de pushbacks in Kroatië een fundamentele systeemfout zijn in de asielprocedure van dat land, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt. Uit die rapporten blijkt namelijk dat de pushbacks in Kroatië niet incidenteel, maar al geruime tijd en op grote schaal plaatsvinden. Zo wordt in de 'Third party intervention by the Council of Europe Commissioner for Human Rights, S.B., A.A. and A.B. v. Croatia' van 22 december 2020, vermeld dat "[...] the Commissioner is concerned that, even for those who are readmitted by Croatia from other EU countries, notably Slovenia, there are significant barriers to accessing a fair and efficient asylum procedure. In this respect, the Commissioner points to consistent reports that persons who have been returned to Croatia from other member states are routinely returned onwards by Croatia to Bosnia and Herzegovina and Serbia (in so-called chain pushbacks) while being given no opportunity to apply for asylum or, alternatively, to be afforded an individualised expulsion procedure. [...]" In het rapport van AIDA, 'Country Report: Croatia (2020 Update)' van 28 mei 2021 (p. 47) is voorts vermeld dat: "persons whose application was explicitly withdrawn or rejected before leaving Croatia are considered subsequent applicants upon return, contrary to the requirements of the Regulation". Uit de brief van VWN, 'Kroatië - Dublinterugkeerders en statushouders', van 16 maart 2021 volgt verder dat pushbacks niet alleen aan de grenzen plaatsvinden, maar ook plaatsvinden bij vreemdelingen die zich in het grensgebied of verder op het grondgebied van Kroatië bevinden. Deze informatie heeft de staatssecretaris niet bestreden.

7. (...) In deze wijze van waarden van de feiten volgt de Afdeling de staatssecretaris niet. Hoewel de pushbacks aan de buitengrenzen op zichzelf niet maken dat Dublinclaimanten niet aan Kroatië overgedragen kunnen worden, zijn er wel concrete aanknopingspunten dat de staatssecretaris niet meer van het vermoeden kan uitgaan dat Kroatië ten aanzien van de vreemdeling aan zijn internationale verplichtingen zal voldoen. De informatie onder 6.3. van deze uitspraak bevat namelijk serieuze aanknopingspunten dat pushbacks ook plaatsvinden bij vreemdelingen die - al dan niet na eerdere intrekking van hun asielverzoek in Kroatië

- door Kroatië opnieuw zijn toegelaten vanuit andere EU-lidstaten en bij vreemdelingen die zich op afstand van de grens op het grondgebied van Kroatië bevinden. Gelet hierop en omdat overgedragen Dublinclaimanten zich in de regel als asielzoekers vrij op het grondgebied van Kroatië kunnen bewegen (zie artikel 7, eerste lid, van de Opvangrichtlijn), had de staatssecretaris nader onderzoek moeten doen naar het risico voor overgedragen Dublinclaimanten om door Kroatië te worden uitgezet zonder behandeling dan wel tijdens de behandeling van hun asielverzoek. Gegeven de aard, de omvang en de duur van de in deze zaak spelende fundamentele systeemfout, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt, kan het ontbreken van informatie over de situatie van Dublinclaimanten na overdracht aan Kroatië niet voor risico van de vreemdeling komen.

8. De rechtbank heeft daarom niet onderkend dat het aan de staatssecretaris is om nader onderzoek te doen naar de feitelijke situatie van Dublinclaimanten na overdracht aan Kroatië voordat hij zich op het standpunt kan stellen dat door overdracht van de vreemdeling aan Kroatië geen situatie zal ontstaan in strijd met artikel 4 van het EU Handvest of artikel 3 van het EVRM.

Dat onderzoek heeft de staatssecretaris niet verricht. Daarom heeft de rechtbank niet onderkend dat de staatssecretaris niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat hij voor Kroatië van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan uitgaan. De grief slaagt".

Een Duitse rechtbank is tot dezelfde conclusie gekomen in een beslissing van 25 februari 2022, waarin zij heeft vastgesteld dat er ernstige aanwijzingen zijn dat het recht op asiel van een aanvrager van internationale bescherming niet wordt geëerbiedigd; Dat de Duitse administratieve rechtbank (Verwaltungsgericht) te Braunschweig in een beslissing van 25 februari 2022 eveneens heeft vastgesteld dat het Kroatische asielsysteem systeemgebreken vertoont op het gebied van refoulement en dat van de

Kroatische autoriteiten individuele garanties moeten worden verkregen om ervoor te zorgen dat personen die naar Dublin worden teruggestuurd niet worden onderworpen aan indirecte refoulement.

De verklaringen van verzoeker over wat hem bij zijn aankomst in Kroatië is overkomen, beantwoorden dus aan de objectieve elementen die in het kader van deze rapporten zijn ontwikkeld en zijn niet ongegrond. De beslissing vermeldt ze, maar houdt er geen rekening mee, door te suggereren dat het gewelddadige gedrag aan verzoekers schuld te wijten is. De beslissing kan derhalve niet als voldoende gemotiveerd worden beschouwd.

Ten tweede verklaart de wederpartij in de beslissing dat Kroatië bevestigt dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming in Kroatië heeft ingediend: "Ze stellen dat hij geen officieel verzoek om internationale bescherming deed" (stuk 1, p. 2). De redenering van de wederpartij is eveneens tegenstrijdig, aangezien zij in haar latere motivering stelt: "Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Kroatië opleverde. (...) Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Kroatië" (stuk 1, p. 2).

De wederpartij stelt: "op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze Diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij een risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld (...). Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van "push backs" (...). De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming" (stuk 1, pp. 5-6).

Deze redenering is echter onjuist, aangezien Kroatië in zijn laatste communicatie van 20 april 2023 heeft bevestigd dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming in Kroatië heeft ingediend, zodat hij in geval van verwijdering niet als verzoeker om internationale bescherming kan worden beschouwd.

Volgens het "AIDA" verslag: "Pushback practices persisted throughout 2021 as reported by many organisations such as the Danish Refugee Council (DRC), the Border Violence Monitoring Network (BVMN), Are You Serious? (AYS), the Centre for Peace Studies (CPS) and Welcome! Initiative'. According to the Danish Refugee Council (DRC), 9,114 persons have been pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) in 2021, including vulnerable categories (UASC, families with children, women) out of which a significant number of individuals were subject to chain refoulement. According to DRC citizens of following countries were pushed- back: Pakistan (3613), Afghanistan (3418), Bangladesh (726), Iraq (160), Morocco (151), Eritrea (102), India (87), Turkey (83), Egypt (68), Nepal (66) and others (640). UNHCR data further indicates that 928 persons were pushed back from Croatia to Serbia. The Ombudsperson for Children reported that 256 children were pushed back in 2021 according to data provided by the Border Violence Monitoring Network's. It also reported that older children were victims of physical violence and younger children of psychological violence. Unaccompanied children were taken to police stations where they were often forced to sign a statement claiming to be of legal age. The Ombudsperson for Children further reported that families with children and unaccompanied children were returned without conducting an individual procedure, thus denying them the right to international protection, even though persons expressed their intention to seek asylum. In February 2021, a Croatian border police official was accused of sexually abusing an Afghan woman during a search of a group of migrants at the border with Bosnia. The European commission described the incident as a "serious alleged criminal action" and urged the Croatian authorities "to thoroughly investigate all allegations, and follow up with relevant actions". According to a dossier from the Danish Refugee Council (DRC), the incident occurred on the night of 15 February, in Croatian territory, a few kilometres from the Bosnian city of Velika Kladuša. In their monitoring activities, AYS and the Border Violence Monitoring Network (BVMN) recorded 2,805 individual victims of illegal expulsion and police violence, collectively expelled into 205 groups, out of which 44 percent of persons explicitly and unsuccessfully sought asylum in Croatia. Some of these cases included children, unaccompanied children, pregnant women and disabled persons. AYS also reported that some families were separated during the expulsion i.e. children would have entered asylum system, while their parents were expelled. The Centre for Peace Studies (CPS) also reported that push backs practices and denying access to asylum continued in 2021. CPS reported that the practice of denying access to the asylum system and illegal expulsion along with the frequent use of violence are the most problematic aspects in relation to access to the international protection system. In 2021, CPS provided legal support to a person who was prevented from applying for asylum i.e. his expressed intentions to lodge an application were repeatedly ignored during his stay in the Reception Centre for Foreigners in Ježevu (deportation-detention centre). In addition, his attorney was denied access to him and he was forcibly removed from Croatia without access to a legal remedy. The case is pending before ECtHR (see below). (...) Push-back practices reported by the media Video evidence of pushbacks from

Croatia to Bosnia-Herzegovina were published in June 2021 by a coalition of outlets. Lighthouse Reports further recorded a high-resolution footage of a pushback at the border with Bosnia Herzegovina. (...) However, internally there is an order that migrants found in Croatia must be returned across the green border. Therefore, the police are not guilty of anything as it is their duty to carry out orders.

This situation at Croatia's borders has further drawn attention from UN bodies as well as the Council of Europe. In April 2021, the United Nations in Bosnia and Herzegovina called for urgent action to end violent pushbacks and collective expulsions of migrants, asylum-seekers and refugees, including minors, along the Croatian border with BiH. UNHCR's Assistant High Commissioner for Protection, Gillian Triggs, visited Croatia in July 2021. After her stay in Bosnia and Herzegovina and Croatia, she commented on the violent actions of some members of the Croatian border police, but also welcomed the government's decision to address the growing number of reports by establishing an independent body to monitor the situation. In August 2020, the Council of Europe Committee for the Prevention of Torture (CPT) completed a five day rapid reaction visit to Croatia to examine the treatment of persons attempting to enter the country and apprehended by the police. The delegation visited several temporary reception centres and informal migrant settlements in north-west Bosnia and Herzegovina, where it interviewed and medically examined many migrants who claimed they were apprehended by Croatian law enforcement officials within the territory of Croatia and forcibly returned to Bosnia and Herzegovina. In Croatia, beside the Reception Centre for Foreigners in Jezevo, the delegation visited the Cetingrad Border Police Station, the Donji Lapac Border Police Station, the Korenica Border Police Station, the Intervention Police Unit of the Karlovac Police Administration (Mali Erjavec). The preliminary observations of the delegation were presented to the Croatian authorities at the end of the visit. According to the Croatian Ombudsperson, the report on the CPT visit was adopted in November 2020 and the CoE Commissioner for Human Rights urged to Croatia to publish it, as it is common practice for CPT reports to be made public, with very few exceptions. In October 2021,

representatives of the CPT met with officials of the Ministry of Interior led by the Minister and the State Secretary for European and International Affairs inter alia to discuss why Croatia refused to publish the report. According to the procedure of the Council of Europe, the country to which the report refers must express its consent to its publication, which usually takes place within three months of its adoption. The report on the visit to Croatia carried out by CPT from 10 to 14 August 2020 was finally published in December 2021. According to the report there were cooperation difficulties i.e. the list of establishments provided to the CPT's delegation concerning the places where foreign nationals may be deprived of their liberty was incomplete, the police officers met in the police establishments visited by the CPT's delegation were poorly informed about the mandate of the Committee, especially as regards the CPT's right of access to all documentation containing information relevant to its mandate. The CPT's delegation visited three temporary reception centres operated by the International Organization for Migration (IOM) and a variety of informal settlements in the territory of the Una Sana Canton of BiH where it interviewed numerous persons who stated that they had been subject to removal operations from Croatia and received numerous allegations of physical illtreatment of foreign nationals by Croatian law enforcement officials consisting of slaps, kicks, blows with truncheons and other hard objects to various parts of their bodies. The alleged ill-treatment had been purportedly inflicted either at the time of their "interception " and de facto detention inside Croatian territory (i.e. ranging from several to fifty kilometres or more from the border) and/or at the moment of their "diversion" (i.e. push-back) across the border with BiH, which often included being held against their will and being transported in a police van to the border. The allegations mainly concerned members of the border police or intervention police officers from the respective county police administration and, to a lesser extent, members of the special police. In a significant number of cases, persons interviewed displayed injuries on their bodies which were assessed by the delegation's two forensic medical doctors as compatible with their allegations of having been ill-treated by Croatian enforcement officials A number of persons met by the CPT's delegation complained that, in addition to physical abuse, they had been subjected to other forms of severe ill-treatment by police officers when apprehended and pushed back Such treatment consisted of police officers firing bullets close to their bodies while they lay on the ground, being thrown in river with their hands still zip-locked, being forced to march through the forest and being pushed back without shoes and wearing only their underwear and, in some cases, even fully naked. The CPT also stated that the manner and conditions of transportation of migrants from the place of apprehension to the border with BiH are also a source of concern as they may in some cases amount to ill-treatment. The delegation received numerous allegations of migrants being transported with their hands cuffed in zip- locks in front in cramped conditions with several of them forced to stand due to the lack of space. Further, the standard deportation vans were not equipped with security belts or hand grips. Numerous allegations were received of reckless driving by police officers causing injuries to migrants, as well as episodes of nausea and vomiting. The delegation also received a number of allegations that the Croatian police had denied requests from persons seeking asylum and that they had not provided emergency medical assistance to vulnerable individuals such as families with children

and women. In August 2020, Amnesty International prepared its submission for the Universal Periodic Review (UPR) of Croatia in November 2020. It evaluated the implementation of recommendations made to Croatia in its previous UPR, including in relation to serious concerns about pushbacks and collective expulsions of refugees and migrants attempting to enter the country and in particular the allegations of violence perpetrated by the Croatian police. Croatia's human rights record was reviewed by the UN Human Rights Council's Universal Periodic Review (UPR) Working Group in November 2020. As reported by Initiative Welcome, in November 2020 during the sessions on the third cycle of the Universal Periodic Review (UPR), several UN member states made recommendations to Croatia regarding investigations into the use of excessive force against refugees and migrants. They recommended inter alia to stop illegal deportations, to improve border management in line with international human rights standards, and to combat discrimination against refugees and other migrants. [...] In January 2021, the Council of Europe Commissioner for Human Rights published written observations to the European Court of Human Rights concerning the cases of three Syrian applicants summarily returned from Croatia to Bosnia and Herzegovina, stressing that all the information available to the Commissioner points to the existence of an established practice of collective returns of migrants from Croatia to Bosnia and Herzegovina, which are carried out outside of any formal procedure and without identifying the persons concerned or assessing their individual situation. The Commissioner also pointed to the widespread ill-treatment of migrants by Croatian law enforcement officers in the context of collective returns, and a lack of prompt, effective and independent investigations of such treatment" (pp. 24-26).

"Applicants who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia. However, those who had left Croatia before the end of procedure and therefore had their case suspended, have to re-apply for international procedure (if they wish) once they return to Croatia, and thereby re-enter their initial procedure". (p. 52)

Uw Raad heeft bij verschillende keren geoordeeld: "Il ressort également des éléments mis en exergue dans le rapport du Comité européen pour la prévention de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants (CPT) du 3 décembre 2021, mentionné dans le rapport AIDA 2021, ainsi que de l'arrêt du Conseil d'Etat des Pays-Bas du 13 avril 2022 et de l'arrêt du tribunal administratif de Braunschweig (Allemagne) du 25 février 2022, cités par la partie requérante, que le risque de refoulement pour les « dublinés », comme invoqué dans les circonstances particulières de l'espèce par le requérant, est bien réel et ne peut raisonnablement être écarté et ceci, faute de réelles garanties individuelles de la part des autorités croates préalables à son transfert" (cf. RvV, n°280 105, 14 november 2022 RvV, n°278 106, 29 september 2022 ; RvV, n°278 108, 29 september 2022 ; RvV, n°279 783, 7 november 2022 ; RvV, n°280 106, 14 november 2022).

In het onderhavige geval bieden de antwoorden van Kroatië geen enkele individuele garantie dat verzoeker opnieuw internationale bescherming zal kunnen verzoeken en dat hij niet naar een andere staat zal worden overgebracht. Integendeel, zij bevestigen dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming in Kroatië heeft ingediend.

In deze omstandigheden moest de wederpartij ervoor zorgen dat de terugkeer van verzoeker gepaard ging met garanties dat hij in Kroatië een verzoek om internationale bescherming zou kunnen indienen en dat Kroatië de verantwoordelijkheid op zich zou nemen, quod non"

2.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoekende partij nergens in het middel uiteen op welke wijze zij artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Dit nog temeer artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op de procedure bij de Raad zodat niet kan ingezien worden hoe het bestuur voormeld artikel zou kunnen schenden. Het enig middel is dan ook in de aangegeven mate op het eerste gezicht onontvankelijk.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 20.5 van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij die aan de Kroatische autoriteiten toekomt nu dactyloscopisch onderzoek aantoonde dat de vingerafdrukken van verzoekende partij op 8 februari 2023 werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming, de Kroatische instanties het aan hen gerichte terugnameverzoek hebben aanvaard en verzoekende partij niet bewees dat zij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door haar tijdens haar Dublinverhoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Kroatië inzake toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 van het EVRM, voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat, blijkt ook uit artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening dat verzoekende partij eveneens geschonden acht en dat als volgt luidt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, eerste lid, van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing

te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.7. Blijkens de bestreden beslissing is de verwerende partij zich heel goed bewust van de verplichtingen die op haar rusten in het kader van artikel 3 van het EVRM.

2.8. Verzoekende partij betoogt in essentie dat hetgeen zij verklaard heeft tijdens haar Dublin-interview onderbouwd wordt met algemene informatie waaruit blijkt dat er politiegeweld is in Kroatië tegen verzoekers om internationale bescherming. Zij wijst op een beleid van push-backs en geweld, al dan niet aan de grens. Zij verwijt de verwerende partij een gedeeltelijke lezing van het gehanteerde AIDA-rapport. Verder stelt zij dat Kroatië bevestigd heeft dat zij aldaar geen verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend en dat de redenering van verwerende partij hiermee in strijd is.

2.9. Wat betreft de argumentatie van verzoekende partij dat de motivering in de bestreden beslissing in strijd is met het gegeven dat de Kroatische autoriteiten aangegeven hebben dat zij geen verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Kroatië, gaat zij evenwel volledig voorbij aan de volgende motivering:

*"In het antwoord op het informatieverzoek dat de Kroatische instanties stuurden op 20.04.2023 stellen ze dat de betrokkene de intentie om een verzoek om internationale bescherming in Kroatië te doen, uitdrukte op 08.02.2023 en dat hij het opvangcentrum verliet vóór zijn persoonlijk gehoor. Ze stellen dat **hij geen officieel verzoek om internationale bescherming** deed. (eigen markering)*

De betrokkene ontkent dat hij internationale bescherming vroeg in Kroatië. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Kroatië.

We wensen te verwijzen naar het rapport over asiel en internationale bescherming in Kroatië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database - National Country Report - Croatia", last update 22.04.2022, verder het AIDA-rapport genoemd, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia> een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Het AIDA rapport stelt de verzoeker vanaf het uitdrukken van de intentie om een verzoek om internationale bescherming te doen, toegang heeft tot opvang en dat politieagenten of ambtenaren van het Opvangcentrum voor Verzoekers om Internationale Bescherming de vingerafdrukken zullen nemen en een foto van hem of haar zullen nemen, zijn of haar identiteit zullen vaststellen, hoe hij of zij de Republiek van Kroatië binnenkwam, de reisroute van het herkomstland tot de Republiek van Kroatië, en persoonlijke omstandigheden van belang voor het bepalen voor speciale opvang- en procedurele garanties (AIDA rapport p. 22).

Volgens het Ministerie van Binnenlandse Zaken zijn er veranderingen in de praktijk in relatie tot beslissing van het Europees Hof van Justitie in de zaak C670/16 Mengesteab. Autoriteiten passen de Dublin procedure toe voor dat het verzoek om internationale bescherming gedaan is, d.w.z. vanaf de registratie van de intentie om een verzoek te doen. De deadline van 3 maanden voor een "take charge" en van 2 maanden voor een "take back" start te lopen vanaf het moment dat de notificatie van registratie van intentie om een verzoek om internationale bescherming ontvangen wordt bij het politiestation, en niet vanaf het moment dat het verzoek gedaan is (AIDA rapport p. 49). Om deze reden heeft het Eurodac-resultaat een "HIT 1" en is Kroatië verantwoordelijk.

Indien de betrokkene zou stellen dat hij verplicht werd om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Kroatië, ondanks het feit dat hij het niet van plan was om dit te doen, omdat hij anders Kroatië en Europa niet mocht binnen reizen, benadrukken we dat betrokkene wel de keuze had om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Kroatië en dat, indien hij geen verzoek in Kroatië wou indienen, de mogelijkheid had om het grondgebied van Kroatië weer te verlaten."

alsook:

"Op 14.03.2023 werden de Kroatische instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 28.03.2023 stemden ze in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Franjo Tuđman, Zagreb van maandag tot en met donderdag van 8u tot 14u of op vrijdag van 8u tot 12u.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Kroatische instanties stemden toe de betrokkene terug te nemen met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Artikel 20(5) heeft betrekking op een situatie van de (impliciete) intrekking van het in een andere lidstaat ingediende verzoek tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of mogelijk zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Kroatië.”

Uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoekende partij enkel de intentie uitdrukte om een verzoek tot internationale bescherming in Kroatië in te dienen maar dat zij het opvangcentrum verliet vooraleer een **officieel** verzoek in te dienen. De verwerende partij wijst er dienaangaande op dat blijkens het AIDA-rapport (update 22 april 2022) een verzoeker “*vanaf het uitdrukken van de intentie om een verzoek tot internationale bescherming te doen*”, toegang heeft tot opvang en dat politieagenten of ambtenaren van het Opvangcentrum voor Verzoekers om Internationale Bescherming ondermeer de vingerafdrukken zullen nemen. Deze praktijk is volgens het Ministerie van Binnenlandse Zaken ingegeven door het arrest *Mengesteab* (C-670/16) van het Europees Hof van Justitie. De Dublin-procedure wordt toegepast vanaf de registratie van de intentie om een verzoek tot internationale bescherming te doen.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof van Justitie in de zaak C-670/16 – *Mengesteab* van 26 juli 2017 inderdaad als volgt geoordeeld heeft: “*Uit de toelichting bij het voorstel van de Commissie [COM(2001) 447 definitief] dat tot de vaststelling van verordening nr. 343/2003 heeft geleid, volgt namelijk dat een asielverzoek als ingediend moet worden beschouwd vanaf het moment dat de intentie van de asielzoeker bij een bevoegde autoriteit kenbaar is gemaakt*”. (punt 90).

Ook De Nederlandse Raad van State oordeelde eerder in dezelfde zin dat niet is vereist dat “*een verzoek om internationale bescherming formeel - naar nationaal recht van die lidstaat - is ingediend. Dat in de onderhavige zaak de vreemdeling zijn in Duitsland geuite verzoek om internationale bescherming nog niet had geformaliseerd, maakt dus niet dat Duitsland niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek*” (Raad van State, 18 januari 2017, 201608443/1/V3, NL:RVS:2017:74).

De praktijk die de Kroatische autoriteiten hanteren is bijgevolg volledig in overeenstemming met de Europese regelgeving zodat, nu duidelijk blijkt dat wat betreft verzoekende partij een resultaat type “1” in de Eurodac-databank opleverde en dit, conform artikel 24(4) van de Dublin III-verordening betekent dat verzoekende partij internationale bescherming vroeg, de verwerende partij geenszins tegenstrijdig is in haar motivering noch op enige wijze enig belangrijk element veronachtzaamd heeft. Zoals immers duidelijk blijkt houdt het gegeven dat een verzoeker nog geen **officieel** verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend, geenszins in dat er geen asielverzoek is ingediend nu dit geacht moet worden ingediend te zijn vanaf het kenbaar maken van de intentie daartoe van de verzoeker.

Verzoekende partij wordt aldus – in tegenstelling tot wat zij voorhoudt – wel degelijk beschouwd als verzoeker tot internationale bescherming.

Nu, gelet op de informatie verstrekt door de Kroatische autoriteiten, blijkt dat verzoekende partij geenszins verhinderd werd om een asielverzoek aldaar in te dienen, kan zij bezwaarlijk verwijzen naar algemene informatie waaruit blijkt dat de Kroatische autoriteiten het indienen van een verzoek tot internationale bescherming zouden verhinderen.

2.10. Verder stelt de Raad vast dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing oog heeft gehad voor de verklaringen van de verzoekende partij waarom zij zich verzet tegen een overdracht

naar Kroatië alsook voor de algemene situatie voor Dublin-terugkeerders zoals deze naar voren komt uit toonaangevende bronnen.

Zo erkent de verwerende partij dat verzoekende partij ondermeer verklaarde dat de politie in Kroatië vluchtelingen verschrikkelijk behandelt, dat de Kroatische instanties haar niks hebben gevraagd maar haar wel gedwongen hebben haar vingerafdrukken te geven en dat zij geslagen werd door de politie.

De verwerende partij motiveert dienaangaande:

“Betreffende de bewering dat de betrokkene in Kroatië werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

(..)

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij niet voldoende werd geïnformeerd over zijn asielprocedure in Kroatië, dat hij verplicht zou worden om asiel aan te vragen in Kroatië en dat zijn vingerafdrukken onder dwang werden genomen merken we op dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij in Kroatië niet voldoende werd geïnformeerd over zijn asielprocedure benadrukken we dan ook er op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan van worden uitgegaan dat Kroatië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.”

Verzoekende partij brengt geen concrete argumentatie in tegen voornoemde motivering. Zij slaagt er dan ook niet in afbreuk te doen aan deze motivering, dit nog naast de vaststelling dat, nu de Kroatische autoriteiten wel degelijk haar intentie om een asielverzoek in te dienen hebben geregistreerd, aangenomen kan worden dat verzoekende partij wel degelijk werd geïnformeerd over haar asielprocedure, minstens toont zij het tegendeel niet aan.

Verzoekende partij spitst zich met haar betoog voornamelijk toe op de geweldpleging en push-backs zoals dat naar voren komt uit algemene informatie.

De verwerende partij heeft dienaangaande gemotiveerd:

“Betreffende een overdracht naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde de betrokkene dat hij geslagen werd door de politie. We wensen op te merken dat betrokkene deze verklaring niet verder aanduidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Gezien het feit dat de betrokkene de vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven alsook gezien het feit dat de betrokkene slechts 2 dagen in Kroatië was, denken we te mogen besluiten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. De betrokkene verklaarde zelf dat hij zijn vingerafdrukken niet wilde geven en als doel had naar België te reizen. Hij stelt dat hij gedwongen werd wat tevens ook aantoonst dat de betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel

niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Kroatische instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene ngo's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens sinds begin 2017 (pagina 22). Vooral aan de grens met Servië gebeuren er zeer vaak pushbacks (pagina 24). Toch wensen we in dit verband te benadrukken dat het rapport eveneens aantoont dat deze elementen, alsook meldingen van verscheidene incidenten betreffende geweld aan de grensovergangen, geleid hebben tot een nieuwe monitoringmissie van het UNHCR die in de loop van 2018 opgericht werd (pagina 26).

Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Indien de betrokkene na overdracht geen internationale bescherming wenst te vragen in Kroatië zal een proces ter verwijdering worden ingezet in overeenstemming met de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn en de Kroatische regelgeving ('In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law').

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten."

Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij vastgesteld dat, aangezien verzoekende partij haar verklaringen over het geweld door de politie niet verder duidde aan de hand van concrete verklaringen alsook aangezien zij slechts twee dagen in Kroatië was, aangenomen mag worden dat de feiten zich afspeelden in de context van de grenscontrole en dat, nu verzoekende partij blijkens haar verklaringen ook verzet vertoonde tegen de verplichte registratie van haar vingerafdrukken, het gebruik van dwang gerechtvaardigd kan zijn. De verwerende partij besluit dat niet blijkt dat *in casu* op disproportionele wijze toepassing werd gemaakt van het geweldsmonopolie van de politie. Bovendien blijkt ook niet dat verzoekende partij, indien zij meende onheus behandeld te zijn geweest, verhinderd was om klacht in te dienen bij de bevoegde instanties.

Verzoekende partij toont met haar betoog dat zij niet de nodige tijd heeft gekregen om verder in te gaan op het ondergane geweld noch een medische follow-up kon krijgen, op het eerste gezicht geenszins aan dat voormelde motivering kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Immers blijkt vooreerst dat de vraag of zij redenen heeft waarom zij zich verzet tegen een overdracht naar Kroatië een open vraag betreft waarop zij vrij kon antwoorden en maakt zij geenszins aannemelijk dat zij verhinderd werd om meer gedetailleerde verklaringen af te leggen over het politiegeweld waaraan zij naar eigen zeggen werd onderworpen. Verder blijkt dat verzoekende partij reeds op 2 maart 2023 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend en in het kader van het Dublin-onderzoek gehoord werd op 20 april 2023. Pas op 9 mei 2023 werd de bestreden beslissing getroffen, ter kennis gebracht op 17 mei 2023. De Raad kan de verzoekende partij geenszins volgen dat zij tussen het indienen van haar verzoek tot internationale bescherming, minstens tussen het gehoor, en het treffen van de bestreden beslissing niet voldoende tijd had om een medische follow-up te doen. Uit geen enkel concreet gegeven blijkt dat zij enige stap heeft ondernomen om een medisch onderzoek te ondergaan noch dat zij effectief verhinderd werd om een medisch onderzoek te ondergaan binnen de gestelde tijdspanne. Daar zij evenmin betwist dat zij slechts twee dagen in Kroatië heeft verbleven waarna zij is doorgereisd, doet zij ook geen afbreuk aan de vaststelling van de verwerende partij dat het geweld waarvan zij slachtoffer stelt te zijn geweest zich moet hebben voorgedaan in de context van de grenscontrole en haar weigering om haar vingerafdrukken te geven. Verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in aan te tonen dat, rekening houdende met de feitelijke gegevens, met name dat zij weinig noch concrete duiding heeft gegeven over het ondergane geweld en dat, gelet op het korte tijdsbestek waarin zij in Kroatië was en haar weigering om haar vingerafdrukken te laten registreren, de verwerende partij onterecht of op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat het geweld zich aan de grenscontrole heeft voorgedaan en niet blijkt dat het om niet-legitieme of buitenproportionele dwang gaat zodat geen schending van artikel 3 EVRM voorligt. Verzoekende partij betwist overigens ook niet dat zij – indien zij meende onheus behandeld te zijn geweest – niet verhinderd was klacht in te dienen.

Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij met verwijzing naar algemene bronnen niet aannemelijk dat zij persoonlijk in Kroatië een behandeling heeft ondergaan die strijdig is met artikel 3 EVRM. Zoals immers ook volgt uit het arrest van het EHRM van 10 september 2020, *B.G. e.a. tegen Frankrijk* is het aan de vreemdeling om voldoende specifieke informatie te verstrekken over haar wedervaren in Kroatië (cfr. punten 87 en 89). Uit de bespreking hoger blijkt evenwel dat verzoekende partij hiertoe in gebreke blijft.

De Raad wijst er verder op dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat verscheidene ngo's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks. Wat betreft deze elementen en de meldingen van verscheidene incidenten betreffende geweld aan de grensovergangen wijst de verwerende partij er in essentie op dat dit geleid heeft tot een nieuwe monitoringmissies van het UNHCR die in de loop van 2018 werd opgericht, dat de Kroatische autoriteiten zich ertoe verbonden hebben alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de

Europese Commissie in te lichten over de vooruitgang op dat vlak. Sinds juni 2021 is een onafhankelijk controlemechanisme in werking dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. In juli 2022 werd een eerste jaarverslag uitgebracht waaruit blijkt dat bepaalde aspecten nog voor verbetering vatbaar zijn maar dat in de politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld. Eveneens werden gevallen van onrechtmatige teruggrijping of gevallen in strijd met het verbod op collectieve uitzetting vastgesteld. Verder heeft de verwerende partij gewezen op de bevestiging van 3 november 2022 van het Kroatische Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij een risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Tenslotte oordeelt de verwerende partij dat verzoekende partij zich niet in dezelfde situatie bevindt als vreemdelingen die voorwerp zijn van pushbacks en teruggrijping nu zij als Dublin-terugkeerder aan Kroatië wordt overgedragen nadat de Kroatische autoriteiten daartoe hun toestemming verleenden. Zij zal naar Kroatië terugkeren in hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten:

“Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

Daarnaast stelt het AIDA-rapport dat personen, die in kader van Verordening 604/2013 worden overgedragen, geen obstakels ondervinden toegang te krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 52, “Applicants who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia”). Daarbij stelt het AIDA-rapport dat deze personen geen moeilijkheden ondervinden bij de toegang tot het opvangsysteem en de materiële opvangvoorzieningen (pagina 52, “According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions”).

Verder toont het geactualiseerde AIDA-rapport over Kroatië aan dat verzoekers om internationale bescherming recht hebben op opvang zodra de intentie wordt uitgesproken om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, tenzij in geval van een volgend verzoek (pagina 79). Daarenboven is financiële hulp ook onderdeel van de materiële opvangvoorziening. Tot slot werden er geen omstandigheden geïdentificeerd van verzoekers om internationale bescherming of vluchtelingen die geen toegang hebben tot de opvangvoorzieningen omwille van een tekort aan plaatsen (pagina 84). Voorts wordt er geen melding gemaakt van zodanig structurele en systematische tekortkomingen in de opvangvoorzieningen in Kroatië die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.”

Uit de uitvoerig gemotiveerde bestreden beslissing, blijkt dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De verwerende partij komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Kroatië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublininterview en steunde zich bij de beoordeling verder op het “Asylum Information Database – National Country Report - Croatia”, laatste update op 22.04.2022”, een Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië van 22 oktober 2019, het jaarverslag van juli 2022 van een onafhankelijk controlemechanisme dat ingesteld werd door de Kroatische autoriteiten en dat moet toezien op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming in Kroatië, en een bericht van 3 november 2022 van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. De verwerende partij benadrukt voorts dat de verzoekende partij *“zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van ‘push backs’ en teruggrijping namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden”* en geeft aan dat de verzoekende partij naar Kroatië zal terugkeren in de hoedanigheid van

verzoeker om internationale bescherming en aanspraak zal kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien, zoals de verwerende partij in de nota met opmerkingen pertinent opmerkt, dat de Kroatische autoriteiten in het geval van verzoekende partij specifieke geval individuele garanties hebben gegeven. Deze garanties dateren van 28 maart 2023 en werden als bijlage bij het akkoord van de Kroatische autoriteiten gevoegd. De Kroatische autoriteiten hebben meer bepaald het volgende meegedeeld:

"Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation. The Ministry of the Interior of the Republic of Croatia is confirming that Croatia respects and provides all standards prescribed by EU legislation regarding procedural guarantees and safeguards for accessing the asylum procedure and reception conditions. Croatia undertakes all measures to ensure that the transferred applicant for international protection under the Dublin Regulation is given the opportunity to request an examination in meritum of the application for international protection in its territory.

In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant.

In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law.

Art. 6 of the Croatian Act on International and Temporary Protection prescribes the principle of prohibition of expulsion or return (non-refoulement): it is forbidden to expel or in any way return a third-country national or a stateless person to a country in which his life or liberty would be threatened on account of his race, religious or national affiliation, membership of a particular social group or due to his political opinion; or in which he could be subjected to torture, inhuman or degrading treatment; or which could extradite him to another country. Judicial review of every single case is prescribed by the Act on International and Temporary Protection."

Het gaat om garanties die de verzoekende partij persoonlijk betreffen: haar naam, geboortedatum en nationaliteit alsook de alias waaronder zij in Kroatië gekend is worden hierop vermeld. Het betreffen aldus individuele garanties geboden door de Kroatische autoriteiten, in het kader van de terugname van de verzoekende partij met toepassing van artikel 20, lid 5, van de Dublin III-verordening. De verzoekende partij zal dus gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Zij zal er een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen en worden beschermd tegen refoulement door artikel 6 van de Kroatische 'Act on International and Temporary Protection', in het kader waarvan er ook de nodige beroepsprocedures kunnen worden ingesteld.

De verzoekende partij, die in haar verzoekschrift trouwens erkent dat dergelijke garanties volstaan (p. 14), gaat met haar betoog volledig voorbij aan deze garanties alsook aan de specifieke situatie waarin zij zich na terugkeer naar Kroatië zal bevinden.

Door in haar verzoekschrift opnieuw te verwijzen naar pushbacks en geweld uitgaande van de politie en de autoriteiten en te citeren uit landeninformatie daarover, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij is uitgegaan van een selectieve lezing van de door haar aangehaalde informatie, noch dat de verwerende partij uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens of deze op een kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat Kroatië op 1 januari 2023 lid is geworden van de Schengenzone, dit op grond van het besluit EU/2022/2451 van de Raad van de Europese Unie van 8 december 2022. Er kan verwacht worden dat Kroatië zich nog meer bewust zal zijn van zijn plicht tot het respecteren van Europese en internationale rechtsinstrumenten waarnaar de Schengengrenscodes refereert, zoals het Handvest en het Verdrag van Genève, dat het non-refoulementbeginsel omvat. Kroatië komt aldus meer en meer in een carcan, met onder meer toezicht van het Hof van Justitie over inbreuken op de Schengengrenscodes, wat bijdraagt aan een verdere remediëring van de gerapporteerde wantoestanden. Dat Europa niet blind is voor de problemen aan de buitengrenzen van Kroatië, blijkt uit overweging 4 van het vermelde besluit EU/2022/2451. Hierin wordt gesteld dat Kroatië consequent moet blijven werken aan de uitvoering van alle lopende maatregelen, met name wat het beheer van de buitengrenzen betreft.

Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat “systemische tekortkomingen” zich verzetten tegen haar overdracht aan Kroatië omdat het een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest zou impliceren. Voormelde conclusie dringt zich des te meer op gezien er voor verzoekende partij ook sprake is van individuele garanties van de Kroatische autoriteiten, die op 28 maart 2023 als bijlage bij hun instemming met het terugnameverzoek werden gevoegd.

Gelet op het voorgaande, heeft verzoekende partij op het eerste gezicht niet aangetoond dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat zij niet heeft aangetoond dat zij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

2.11. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt prima facie niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, aangetoond.

2.12. Gezien de nauwe band tussen de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in het kader van een Dublinprocedure en artikel 17 van de Dublin III-verordening wordt erop gewezen dat uit de rechtspraak van zowel het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S. / België en Griekenland) als van het Hof van Justitie blijkt dat het aan de lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke lidstaat terug te sturen wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systemische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In die situatie kan de lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan het op grond van de overige criteria van de Dublinverordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet hij de soevereiniteitsclausule toepassen (HvJ 21 december 2011, C-411/10, N.S./ Secretary of State for the Home Department; HvJ 21 december 2011, C-493/10, M.E. en anderen / Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform; HvJ 14 november 2013, C-4/11, Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid). Deze rechtspraak werd omgezet in de artikelen 3.2, tweede en derde lid, en 17 van de Dublin III-verordening.

Artikel 3.2, tweede en derde lid, van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 17.1 van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.
(...)”

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij geen algemene situatie van systeemfouten waaruit zou voortvloeien dat de verwerende partij de overdrachten naar Kroatië in het algemeen zou moeten stoppen aannemelijk heeft gemaakt. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-verordening toch de aanvraag van verzoekende partij te behandelen, *in casu* verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3.2, tweede en derde lid, van de Dublin III-verordening. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk

onredelijke wijze heeft geoordeeld “dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013”.

2.13. Een schending van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

2.14. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de zorgvuldigheidsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en de artikelen 3, 17 en 3.2 van de Dublin III-verordening, kan niet worden aangenomen.

2.15. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er prima facie geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. ALLISON

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

S. DE MUYLDER